

AU Environment *Vertunno (Vertumnus)*

Vertumnus, »tisti, ki se spreminja«, bog vegetacije, etruščanskega izvora, ki so ga Rimljani prevzeli v svoj panteon, je bil prvotno bog menjavanja letnih časov (kasneje je prevzel tudi nadzor nad trgovanjem).

Vertumnus je bil poročen s Pomono, boginjo sadnega drevja, katere blagoslov je segal tudi na letne čase. V menjavanju letnih časov – vse kar spomladi vzcveti, dozori poleti in lahko spravimo jeseni – zima ne pomeni izumrtja. Narava naredi samo premor, medtem ko se pripravlja na nov cikel cvetenja, zorenja in žetve. To se ponavlja leto za letom in da se to tako zgodi se lahko zahvalimo samo Vertumnu, kot tistemu, ki se spreminja, a se kaže tudi kot tisti, ki obnavlja. Vse živo se obnovi v spreminjanju in samo kar se v spreminjanju obnovi ostane živo. To je jedro mita o Vertumnu.

Abstrahirana upodobitev kontinuiranega, zanesljivega ponavljajočega se naravnega procesa, nad katerim bdi bog spreminjanja, je jasen in mentalni temelj mojega environmenta, ki pne lok od poetične fikcije mita do instant proze naših dni. Kraj na katerem Vertumno, čuvaj narave, naleti na sile, ki dandanašnji uničujejo naravo, je bel kvadraten prostor. Njegovi koti so pobarvani v barvah letnih časov: modro, zeleno, rumeno in rdeče stojijo za zimo, pomlad, poletje in jesen. Pobarvan je vedno zid, strop in tla. Tako nastanejo majhni prostori – kvadrati v prevladujočem velikem kubusu. Bele površine ustvarjajo križ, katerega kraki kažejo na štiri strani neba. Tak koordinatni sistem olajša orientacijo v prostoru; križišče krakov določa točko, s katere človek gleda v svet.

Vsako od barvnih polj je poudarjeno s plastično modelirano obliko. Kvadratna plošča, ki strogo in mrtvo leži, simbolizira zimo, ki v globokem spanju že nanovo plodi. Zbujena preide oblika v gibanje, ob strani se plošča dvigne, zvije nastane aluzija na brst – to je pomlad. Potem otdrijo konture, okroglo postane ravno, narava koncentrira svoje sile, poletje je tu. Jeseni po žetvi je narava izčrpana, navzgor segajoče oblike izgubijo napetost, se nagnejo navzdol, ne več dolgo in zopet ležijo plosko raztegnjene na tleh. Krogotok letnih časov se lahko začne znova...

Izbruhne posilstvo narave.

Na vsaki obliki leži orožje, ki je usmerjeno proti Vertumnu, ki uteleša letne čase, v katere se spreminja, posredno pa tudi v nas, ki apatično opazujemo uničujoč vseobsegajoči nagon turbo kapitalizma. Orožje pomeni nasilje in smrt, ko nameri na naravo potem pomeni gotovo smrt. Ubogi Vertumno, ki je vržen iz rajske narave v preračunljivo družbo profita je prisiljen sprejeti njene pogoje. Kako dolgo bo še zdržal, kako dolgo bomo še zdržali? Moramo se odločiti zanj ali proti njemu. Časa zmanjkuje in perspektive manjkajo. Bolj kot se povečuje nasilje proti ljudem in naravi, bolj neverjetno bo tisto, kar je še pred

nekaj generacijami veljalo za gotovo: prihodnost.

Pino Poggi